

Auto inženýr
dne 2.6.2006
KRAJSKÝ SOUD V PRAZE
dne 15. června 2006

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudkyň JUDr. Evy Havlové a JUDr. Dalily Marečkové v právní věci žalobce **Nejvyššího státního zástupce** se sídlem Jezuitská 4, 660 55 Brno, proti žalovanému **Obecnímu úřadu Velké Přílepy – stavebnímu úřadu** se sídlem Pražská 162, 252 64 Velké Přílepy: za účasti osob zúčastněných na řízení: 1) CPI – Statenice se sídlem Václavské nám. 1601/47, 110 00 Praha 1 a 2) Obce Velké Přílepy, 252 64 Velké Přílepy, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 8. 12. 2004 Č.j. Výst. 328/1 – 2479/04-Km

t a k t o :

Žaloba se zamítá.**Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou podle ustanovení § 66 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 12. 2004 Č.j. Výst. 328/1 – 2479/04-Km, jímž byla k žádosti společnosti TIMI s.r.o. (zastupující na základě plné moci vlastníka pozemků CPI Statenice a. s.) ze dne 29. 11. 2004 prodloužena do 31. 12. 2005 platnost územního rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 11. 2002 č.j. Výst. 328/1 – 2436/02 Km, o umístění stavby bytových objektů, rodinných domů, garáží, areálových komunikací, veřejných částí přípojek, zeleně, sportovišť a protihlukového valu na pozemcích v rozhodnutí blíže specifikovaných v kat. území Statenice. Žalobce v žalobě namítá porušení ustanovení § 29 odst. 3, § 37 odst. 1 a § 40 odst. 1 a 3 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) a ustanovení § 140 téhož právního předpisu ve spojení s ustanovením § 3 odst. 1, 3 a 4, § 32 odst. 1, § 34 odst. 4 a § 46 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád) dále jen „spr. ř.“ žalovaným, který prodloužil platnost

výše zmíněného územního rozhodnutí vydaného na základě obecně závazné vyhlášky č. 2/2002, jejíž platnost však přednosta Okresního úřadu Praha-západ dne 23. 12. 2003 pozastavil, a která byla následně spolu s dalšími akty zrušena pro nezákonnost obecně závaznou vyhláškou č. 1/2003. Žalovanému vytýká, že napadeným rozhodnutím prodloužil platnost územního rozhodnutí, aniž by se zabýval souladem vydaného rozhodnutí se závaznými částmi územně plánovací dokumentace v době jeho rozhodování, a aniž by v odůvodnění rozhodnutí uvedl, z jakých nově opatřených podkladů vycházel, aby rozhodnutí bylo přezkoumatelné. Tuto žalobní námitku argumentačně podložil zněním ustanovení § 29 odst. 3 a § 37 odst. 1 stavebního zákona, ze kterých dovedl, že územní plán, vydaný obecně závaznou vyhláškou obce, je pro územní řízení a územní rozhodnutí závazný. Rozhodnutí žalovaného považuje za nezákonné, neboť žalovaný si neopatřil podklady umožňující posoudit, zda původní rozhodnutí ob stojí ve světle aktuálního stavu. Nezákonnost napadeného rozhodnutí dále spatřuje v tom, že původní rozhodnutí nabylo právní moci dne 6. 12. 2002, zatímco o prodloužení platnosti tohoto rozhodnutí bylo pravomocně rozhodnuto dne 8. 12. 2004, tedy až po uplynutí doby platnosti původního rozhodnutí. V této souvislosti odkázal na publikaci Stavební zákon v teorii a praxi, 3. aktualizované vydání autorů Doležal a spol., jakož i na stanovisko J. Kyrálové publikované v ASPI vydané dne 4. 2. 2001 ve stati „Územní a stavební řízení“, která se zabývá novelou stavebního zákona provedenou zákonem č. 83/1998 Sb. Splnění podmínky vyplývající z ustanovení § 66 odst. 2 s. ř. s. o závažném veřejném zájmu na podání žaloby zdůvodnil zájmem nad dodržováním právních předpisů v územním řízení, které má plnit objektivní funkci nacházení optimálních řešení při uspořádání území a vytvářet předpoklady k zabezpečení trvalého souladu všech přírodních, civilizačních a kulturních hodnot území. V dané věci se jedná o velký rozsah nové výstavby, která trvale ovlivní charakter zastavovaného území.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě vyvracel žalobní námitky poukazem na to, že v době vydání rozhodnutí o prodloužení platnosti územního rozhodnutí byly v platnosti vyhlášky č. 1/2004 a č. 2/2004, s nimiž je vydané rozhodnutí jednoznačně v souladu. Vyhláška č. 2/2002 byla zrušena v březnu 2003, z čehož vyplývá, že územní rozhodnutí bylo vydáno dle vyhlášky, která v době vydání rozhodnutí platila; pozastavení její platnosti okresním úřadem bylo obci zasláno v době, kdy již okresní úřad neexistoval. I toto pozastavení bylo vydáno v době, kdy bylo územní rozhodnutí pravomocné. Stavební zákon stanoví, že o prodloužení je třeba požádat v době platnosti původního rozhodnutí, ale neuvádí, že i pravomocné rozhodnutí musí být vydáno v době platnosti rozhodnutí, které je prodlužováno. Vzhledem k tomu, že závaznou část územního plánu schvaluje obec a obcí byla schválena, není zřejmé, jak měl stavební úřad porušit ustanovení § 29 odst. 3 a ustanovení § 37 odst. 1 stavebního zákona. Územní rozhodnutí bylo vydáno v souladu s tehdy platnou vyhláškou, s přihlédnutím ke stanoviskům dotčených orgánů státní správy. Rozhodnutí o prodloužení platnosti bylo vydáno v termínu, ve shodě s platnou vyhláškou k územnímu plánu. Nedošlo ani k porušení v žalobě zmiňovaných ustanovení spr. ř., neboť správní orgán postupoval v souladu se zákonem a vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci; věc byla vyřízena bez zbytečných průtahů a použity byly všechny prostředky, jimiž se v rámci územního řízení zjišťoval skutečný stav věci. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby z důvodu špatného označení důkazů a nesprávného označení žalovaného. Současně konstatoval, že v průběhu řízení docházelo k neoprávněným zásahům úředníků státní správy (konkrétně Ministerstva pro místní rozvoj) do prvoinstančního řízení.

Osoby zúčastněné na řízení vyjádření k žalobě nepodalý.

Z obsahu správního spisu předloženého k výzvě soudu vyplývá, že rozhodnutím ze dne 13. 11. 2002 č.j. Výst. 328/1-2436/02-Km, které nabylo právní moci dne 6. 12. 2002, bylo vydáno územní rozhodnutí o umístění stavby shora popsané. Dne 29. 11. 2004 byla Obecnímu úřadu Velké Přílepy doručena žádost společnosti TIMI s.r.o. o prodloužení planosti zmíněného územního rozhodnutí o jeden rok. Žádost byla odůvodněna tím, že rozsah investic a náročnost přípravy území, řešení majetkoprávních vztahů a vztahů mezi účastníky stavebního řízení znemožňují dokončit přípravu tak, aby bylo možno zahájit stavební řízení. Rozhodnutím ze dne 8. 12. 2004 č.j. Výst. 328/1-2479/04-Km žalovaný stavební úřad žádosti vyhověl, a platnost územního rozhodnutí prodloužil do 31. 12. 2005. Rozhodnutí odůvodnil tím, že jsou mu známa fakta, která žadatel v žádosti uvedl, a protože v průběhu řízení nebyly zjištěny žádné okolnosti bránící prodloužení platnosti územního rozhodnutí, žádosti vyhověl.

Krajský soud v Praze předně uvádí, že podle sdělení Ministerstva pro místní rozvoj č. 663/2004 Sb., kterým se uveřejňuje podle § 117 odst. 2 stavebního zákona, ve znění pozdějších předpisů seznam krajských a obecních řadů, které jsou stavebními úřady ke dni 1. října 2004, je v okrese Praha - západ stavebním úřadem Obecní úřad Velké Přílepy. Podle ustanovení § 69 s. ř. s. proto za žalovaného označil shora zmíněný správní orgán. Dále ve shodě s judikaturou konstatuje, že domáhá-li se zrušení rozhodnutí orgánu veřejné správy Nejvyšší státní zástupce podle ustanovení § 66 odst. 2 s. ř. s., není povinen v žalobě odůvodňovat svoji žalobní legitimaci rozbořem důvodů, v nichž shledal závažný veřejný zájem k podání žaloby.

K první žalobní námitce soud konstatuje, že v době, kdy žalovaný stavební úřad vydal územní rozhodnutí platila vyhláška obce Statenice č. 2/2002. S touto vyhláškou bylo prodlužované územní rozhodnutí v souladu, což ostatně nepopírá ani sám žalobce. Jeho výhrada směřuje k tomu, že stavební úřad pochybil, když při vydání rozhodnutí o prodloužení územního rozhodnutí nezjišťoval, zda prodlužované rozhodnutí ob stojí ve světle nových skutečností, tj. že v mezidobí došlo nejprve k pozastavení a posléze zrušení vyhlášky č. 2/2002 vyhláškou č. 1/2003. Námitka žalobce nemůže obstát; k tomuto závěru soud dospěl na základě následujících úvah.

Institut prodloužení platnosti územního rozhodnutí upravený v ustanovení § 40 odst. 3 stavebního zákona není institutem, na základě kterého, jak naznačuje žalobce, by měla být přezkoumávána zákonnost prodlužovaného územního rozhodnutí. V řízení o žádosti o prodloužení platnosti územního rozhodnutí stavební úřad zkoumá pouze splnění zákonných podmínek obsažených v tomto ustanovení. Ze znění zmíněného ustanovení vyplývá, že stavební úřad musí posoudit pouze to, zda navrhovatel - žadatel - je osobou oprávněnou k podání žádosti, tj. zda žadateli vydané územní rozhodnutí, o jehož prodloužení žádá, založilo práva či povinnosti, a zda žádost o prodloužení planosti územního rozhodnutí byla podána včas, tj. před uplynutím doby uvedené v ustanovení § 40 odst. 1 stavebního zákona. Teprve při splnění těchto podmínek může usuzovat o důvodnosti či nedůvodnosti žádosti. Žádné jiné otázky v tomto řízení nezkoumá, tím méně zákonnost prodlužovaného rozhodnutí. Stanovisko zastávané žalobcem v žalobě je proto třeba označit jako nepřipustný extenzivní výklad zmíněného zákonného ustanovení, jehož respektování by znamenalo nedovolený zásah do již pravomocně upravených právních poměrů účastníků územního řízení; v daném případě nadto o zásah neodůvodněný, neboť v době vydání bylo prodlužované rozhodnutí v souladu s tehdy planou obecní vyhláškou. Nelze totiž připustit, aby žádost o prodloužení doby platnosti územního rozhodnutí „sloužila“ k otevření a revokování již pravomocné územní rozhodnutí.

Soud ostatně nemohl přisvědči ani druhé žalobní námitce, neboť stavební zákon v ustanovení § 40 odst. 3 výslovně vyžaduje pouze to, aby žádost o prodloužení doby platnosti územního rozhodnutí byla podána před uplynutím této doby. Naopak nic nestanoví o lhůtě pro vydání rozhodnutí o žádost. Při absenci výslovné právní úpravy o lhůtě pro vydání rozhodnutí o prodloužení doby platnosti územního rozhodnutí, proto nezbyvá než vycházet z obecné právní úpravy obsažené v ustanovení § 49 spr. ř., ve znění platném v době rozhodování stavebního úřadu (tj. do 31. 12. 2005), ze kterého vyplývá, že v jednoduchých věcech rozhodne správní orgán bezodkladně, v ostatních případech ve lhůtě 30, popř. 60, resp. 90 dnů od zahájení řízení. Z obsahu správního spisu jednoznačně vyplývá, že stavební úřad respektoval uvedenou právní úpravu, neboť o žádosti podané dne 29. 11. 2004 rozhodl dne 8. 12. 2005. Žalobcem zastávaný názor, že o prodloužení doby platnosti územního rozhodnutí musí být pravomocně rozhodnuto ještě před uplynutím doby platnosti prodloužovaného rozhodnutí, je rovněž nedovoleně rozšiřujícím výkladem stavebního zákona, který je současně i v rozporu se zásadou předvídatelnosti práva. Žalobcem zastávaný právní názor totiž jinými slovy nutí žadatele zvažovat, jak dlouho před uplynutím doby platnosti územního rozhodnutí má vlastně žádost o prodloužení doby platnosti územního rozhodnutí podat, ač sám nemůže předvídat ani ovlivnit délku rozhodovacího procesu, včetně případného odvolacího řízení před stavebním úřadem. Při řešení této otázky soud nepřihlédl k odkazu žalobce na odbornou literaturu, neboť právní názor v ní zastávaný není pro soud právně závazný a soud se s ním z důvodů právě vyložených neztotožňuje.

Vzhledem k tomu, že žaloba není důvodná, soud ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Žalobce nebyl ve věci úspěšný, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží (§ 60 odst. 1 s. ř. s. *a contrario*), žalovanému pak podle obsahu spisu žádné náklady řízení nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně (§ 102 a násl. s.ř.s). Kasační stížnost se podává u Krajského soudu v Praze ve lhůtě do dvou týdnů po doručení tohoto rozsudku. Stěžovatel musí být zastoupen advokátem. Jiné opravné prostředky nejsou přípustné.

V Praze dne 23. února 2006

 JUDr. Věra Šimůnková
 předsedkyně senátu